

РЕШЕНИЕ

№ 7064

гр. София, 20.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова

Ася Тодорова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12910** по описа за **2025** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „Енге“ ЕООД, подадена от адв. П., срещу Решение № 3897/28.10.2025 г., постановено по АНД № 3192/2025 г. на Софийския районен съд (СРС). В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено издаденото наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. П., който поддържа жалбата. Претендира разноси.

Ответникът – директорът на дирекция „Инспекция по труда“ /Д „ИТ“/ С. в ОСЗ се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XII касационен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е изменено наказателно постановление /НП/ № 22-2400471/10.01.2025 г.,

издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ С., с което на основание чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/ за нарушение на чл. 62, ал. 1 КТ вр. чл. 1, ал. 2 КТ на „Енге“ ЕООД е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 лева, като съдът е намалил наложената имуществена санкция на 1500 лева.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

От 10.10.2024 г. до 08.11.2024 г. от служители на Д „ИТ“ С. е извършена проверка по спазване на трудовото законодателство от „Енге“ ЕООД. На 10.10.2024 г. около 16:26 ч. при посещение в обект на контрол бар „Р.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от „Енге“ ЕООД, е заварено лицето И. А. Г. да обслужва клиенти като сипва поръчаните напитки в проверявания обект. В собственооръчно попълнена декларация И. А. Г. е посочил, че работи за „Енге“ ЕООД от два месеца на длъжност „барман“ с договорено трудово възнаграждение в размер от 900 лева месечно, определено работно време за деня от 16:00 ч. до 02:00 ч., почивни дни през седмицата – по график 5/2, с почивки в работния ден между 30 и 60 минути. Представен е граждански договор от 02.09.2024 г., сключен между И. А. Г. и „Енге“ ЕООД. До приключване на проверката не е представен двустранно подписан трудов договор в писмена форма, сключен между И. А. Г. и „Енге“ ЕООД. Поради това е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 22-2400471/08.11.2024 г., а въз основа на акта е издадено процесното НП.

Въззивният съд е обусловил изводи, че в административно-наказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е ангажирана административно-наказателната отговорност на „Енге“ ЕООД за извършеното нарушение на чл. 62, ал. 1 КТ вр. чл. 1, ал. 2 КТ. Съдът е изменил НП, тъй като това е първо нарушение на дружеството и не са налице отегчавачи отговорността обстоятелства.

Решението на СРС е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Въззивният съд подробно е обсъдил представените с административнонаказателната преписка доказателства и обстойно е анализирал приложимите материалноправни норми и е постановил решение в съответствие с материалния закон.

С разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ е вменено задължение на работодателя да сключи трудов договор в писмена форма с работника преди постъпването му на работа. За да е осъществен съставът на нарушението, за което е ангажирана отговорността на дружеството, е необходимо наличие на трудово правоотношение, което се характеризира с определени особености: работно време, работно място, характер на извършваната работа (трудова функция), трудово възнаграждение, за което правоотношение няма сключен трудов договор в писмена форма. В производството пред районния съд са установени всички съществени елементи на правоотношението между дружеството и И. А. Г., от които може да бъде направен извод, че същото е трудово правоотношение.

И. А. Г. е декларирал писмено, на основание чл. 402, ал.1, т.3 КТ, фактите и обстоятелствата, свързани с осъществяването на труд на 10.10.2024 г. в обект на контрол бар „Р.“. Декларацията е приета като писмено доказателство по делото и е обсъдена от въззивния съд във връзка с всички останали доказателства. При тези обстоятелства правилно решаващият състав на СРС е приел, че по делото са приети достатъчно писмени доказателства, с които се установява по безспорен начин извършеното нарушение на императивни разпоредби на КТ.

От страна на касатора не са ангажирани доказателства за установяване на нещо различно от установеното от въззивния съд, съответно за неправилността на обжалваното съдебно решение. Следва да се отчете и обстоятелството, че касаторът е подписал и съставения му от контролните органи АУАН, без да посочи никакви възражения. Оспорване на фактическите констатации няма

стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежен ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. Ето защо в оспореното решение не е налице съществен порок, водещ до неговата неправилност, състоящ се в неустановяването на факти от съществено значение за изхода на спора. Фактическите установявания на СРС обуславят извода, че НП е издадено при правилно приложение на закона.

Съгласно чл. 414, ал. 3 КТ, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. Съдът намира, че размерът на санкцията от 1500 лева съответства на тежестта и обществената опасност на деянието. Случаят не може да се определи като маловажен, тъй като Кодексът на труда в разпоредбата на чл. 415в е предвидил специална, спрямо чл. 28 ЗАНН, хипотеза на отговорност за нарушение. С разпоредбата изрично е предвидено, че нарушение като процесното не е маловажно.

По тези правни съображения касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила. При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро, определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3897/28.10.2025 г., постановено по АНД № 3192/2025 г. на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА „Енге“ ЕООД да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ разноски по делото в размер на 66,47 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.